A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2022. szeptember 15.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának VII. melléklete – A 4. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja – Az Unió azon tisztviselője, aki Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának állampolgára, és akinek a szolgálatba lépését megelőző tíz év során szokásos tartózkodási helye az alkalmazási helye szerinti állam területén volt – Az Egyesült Királyság kilépése az Európai Unióból – Ezen uniós tisztviselő által az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának megszerzése – A külföldi munkavégzési támogatáshoz való jog megtagadása – Megsemmisítés iránti kereset”

A C-675/20. P. sz. ügyben,

Colin Brown (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: I. Van Damme advocaat)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. december 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. S. Bohr és D. Milanowska, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Alver és M. Bauer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos elnök, S. Rodin, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi (előadó) és O. Spineanu-Matei bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. február 2-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a főtanácsnok indítványának a 2022. április 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével Colin Brown, az Európai Bizottság tisztviselője azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke 2020. október 5-i Brown kontra Bizottság ítéletét (T-18/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2020:465), amelyben a Törvényszék elutasította a fellebbező keresetét a Bizottság 2018. március 19-i azon határozatának megsemmisítése iránt, amely – miután a fellebbező megszerezte az alkalmazási helye szerinti tagállam állampolgárságát – 2017. december 1-jei hatállyal megvonta tőle a külföldi munkavégzési támogatáshoz, és ebből következően az alkalmazási helye és a származási helye közötti utazási költségtérítéshez való jogosultságot (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 1d. cikke (5) bekezdésének a jelen kereset alapjául szolgáló jogvitára alkalmazandó változata kimondja:

„Ha az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó személyek – akik úgy vélik, hogy velük helytelenül bántak, mivel az egyenlő elbánás fent említett elvét nem alkalmazták rájuk – olyan tényeket állítanak, amelyek alapján feltételezhető, hogy közvetlen vagy közvetett megkülönböztetésnek voltak kitéve, az intézményt terheli annak bizonyítása, hogy az egyenlő elbánás elve nem sérült. […]”

3 A személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke így rendelkezik:

„(1) A háztartási támogatással és az eltartott gyermek után nyújtott támogatással növelt alapilletmény 16%-ának megfelelő külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani:

a) az olyan tisztviselők részére:

– akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található, és

– akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén. E rendelkezés alkalmazásában egy másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni;

b) az olyan tisztviselők részére, akik azon állam állampolgárai vagy volt állampolgárai, amelynek területén alkalmazzák őket, de akiknek a szolgálatba lépésük napjával záródó 10 éves időtartam alatt lakóhelyük, valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásától eltérő okból az adott állam európai területén kívül volt.

[…]

(2) Az a tisztviselő, aki nem állampolgára és soha nem volt állampolgára annak az államnak, amelynek területén alkalmazzák, és aki nem felel meg az (1) bekezdésben megállapított feltételeknek, a külföldi munkavégzési támogatás egynegyedével egyenlő külföldi tartózkodási támogatásra jogosult.

(3) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásában azt a tisztviselőt, aki házasságkötéssel, az arról való lemondás lehetősége nélkül, automatikusan megszerezte azon állam állampolgárságát, amelynek területén alkalmazási helye található, az (1) bekezdés a) pontja első franciabekezdésének hatálya alá tartozó tisztviselőkként kell kezelni.”

4 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 7. cikkének (4) bekezdése előírja:

„A tisztviselő származási helyét a kinevezésekor kell meghatározni felvétele elvi helyének, vagy kifejezett és kellően indokolt kérése esetén érdekeltségei központjának figyelembevételével. Az így meghatározott származási hely a kinevezésre jogosult hatóság külön határozatával a tisztviselő szolgálati ideje alatt, vagy a szolgálatból történő távozásakor módosítható. A szolgálati idő alatt azonban ilyen határozatot csak kivételes esetben, és a tisztviselő által bemutatott, megfelelő igazoló okmányok alapján lehet hozni.”

5 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A külföldi munkavégzési támogatásra vagy külföldi tartózkodási támogatásra jogosult tisztviselők a (2) bekezdésben foglalt korlátozások keretein belül minden naptári évben jogosultak az alkalmazási helyük és a 7. cikkben meghatározott származási helyük közötti utazás költségének megfelelő átalányösszegre saját maguk és – ha háztartási támogatásra jogosultak – házastársaik és a 2. cikk szerinti eltartottjaik részére.”

6 A személyzeti szabályzat 20. cikkének első mondata előírja:

„A tisztviselőnek az alkalmazás helyén vagy olyan helyen kell laknia, amely nincs nagyobb távolságra az alkalmazás helyétől, mint ami feladatainak megfelelő ellátásával összeegyeztethető. […]”

7 A személyzeti szabályzat 85. cikkének első bekezdése így rendelkezik:

„Minden túlfizetett összeget vissza kell téríteni, amennyiben az átvevő tudatában volt annak, hogy a kifizetésnek nem volt jogos indoka, vagy amennyiben a túlfizetés ténye nyilvánvalóan olyan, hogy azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni.”

A jogvita előzményei

8 A jogvita alapját képező tényállást a Törvényszék a megtámadott ítélet 1–8. pontjában a következőképpen foglalta össze:

„1. A felperes, [C.] Brown, kezdetben csak [Nagy-Britannia és Észak-Írország] Egyesült Királyság[a] állampolgárságával rendelkezett, és 1996-ig élt ott. 1996-ban és 1997-ben Olaszországban, majd 1997 szeptemberétől 1998 júniusáig Belgiumban folytatott tanulmányokat. A felperes ezt követően 1998. október 1. és 1999. február 28. között szakmai gyakorlaton volt a […] Bizottságnál […]. Végül 1999. március 1-jétől 2000. december 31-ig teljes munkaidőben dolgozott Belgiumban, a magánszektorban.

2. A felperes 2001. január 1-jén a Bizottság szolgálatába lépett. A Bizottság Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatala (PMO) az […] személyzeti szabályzata VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapította a felperes külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságát.

3. […] [A]z Egyesült Királyság miniszterelnöke 2017. március 29-én az EUSZ 50. cikk (2) bekezdése alapján bejelentette az Európai Tanácsnak e tagállamnak az Unióból és az Európai Atomenergia közösségből (Euratom) való kilépésre irányuló szándékát.

4. 2017. június 27-én a felperes kérelmezte a belga állampolgárságot, amelyet november 3-án szerzett meg. A helyzetében bekövetkezett e változásról 2018. január 19-én értesítette a PMO-t.

5. 2018. február 23-án a felperest tájékoztatták egyrészt arról, hogy a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságát 2017. október 31-i hatállyal visszavonták azzal az indokkal, hogy megszerezte a belga állampolgárságot, másrészt pedig arról, hogy ebből következően elveszítette a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 8. cikke szerinti utazási költségtérítéshez való jogosultságot is.

6. Magyarázat iránti kérelmét követően a felperes 2018. március 5-én elektronikus levelet kapott, amelyből kiderült, hogy a külföldi munkavégzési támogatás visszavonását a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az indokolta, hogy 1997 óta Belgiumban rendelkezik lakóhellyel.

7. 2018. március 19-én a PMO a 2018. február 23-i határozatot [a vitatott] határozattal váltotta fel.

8. 2018. június 17-én a felperes panaszt nyújtott be, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság 2018. október 15-i határozatával elutasított.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 A Törvényszékhez benyújtott keresetében a fellebbező többek között a megtámadott határozat megsemmisítését, és annak elrendelését kérte, hogy a Bizottság 2017. december 1-jétől kezdődő hatállyal állítsa vissza a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke szerinti külföldi munkavégzési támogatásra (a továbbiakban: külföldi munkavégzési támogatás), valamint az említett VII. melléklet 7. cikkében meghatározott, az alkalmazási helye és a származási helye közötti utazási költségtérítésre való jogosultságát.

10 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a fellebbező négy jogalapra hivatkozott, amelyeket a Törvényszék elutasított.

11 Az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereset első jogalapját illetően, amely a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésén alapult, a Törvényszék egyfelől a megtámadott ítélet 35–51. pontjában kifejtett érvelés alapján megállapította, hogy a PMO nem sértette meg a személyzeti szabályzat említett rendelkezését, „amikor megállapította, hogy az alkalmazási hely szerinti ország állampolgárságának a szakmai előmenetel során történő megszerzése szükségképpen a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság felülvizsgálatához vezet” (a megtámadott ítélet 52. pontja). Másfelől a Törvényszék elutasította a fellebbező azon érvelését, miszerint az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépése, amely őt a

lemondásra kötelezés veszélyének tette ki, olyan *vis maiornak* minősül, amely mentesíti a PMO-t azon kötelezettsége alól, hogy a fellebbező helyzetét az általa megszerzett belga állampolgárságra tekintettel felülvizsgálja (a megtámadott ítélet 55–71. pontja).

12 E tekintetben a Törvényszék lényegében megállapította, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövegéből – e rendelkezés keletkezésére és céljára tekintettel – nem lehet arra következtetni, hogy az adminisztráció köteles a külföldi munkavégzési támogatás havi rendszerességgel történő folyósítását folytatni, ha olyan esemény következik be, amely a támogatásra jogosult személy helyzetét a támogatás nyújtásának feltételei tekintetében lényegesen megváltoztatja. Márpedig az, hogy az érintett tisztviselő a szolgálatba lépését követően megszerzi az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, olyan lényeges változásnak minősül, amely az e támogatás folyósításához való jog megtagadásához vezethet.

13 Ami a fellebbező által az elsőfokú eljárásban felhozott második jogalapot illeti, amely az egyenlő bánásmód elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalma – a fellebbező helyzetének a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltételek tekintetében történő felülvizsgálatából eredő – megsértésén alapult, e jogalapot a Törvényszék a megtámadott ítélet 75–106. pontjában folytatott vizsgálat alapján elutasította.

14 Konkrétabban, a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy ezen elvet nemcsak az érintett személy szolgálatba lépésekor kell tiszteletben tartani, hanem a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság fennállásának a személyes helyzetében bekövetkezett változást követő felülvizsgálata alkalmával is. Márpedig a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőt a belga honosításának időpontjától kezdve ugyanúgy kell kezelni, mint minden más belga állampolgárt, illetve volt belga állampolgárt, aki a szolgálatba lépést megelőző „tízéves referencia-időszak” során Belgiumban – akár rövid időtartamú – szokásos tartózkodási hellyel rendelkezett, ami a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján elegendő az e támogatásra való jogosultság kizárásához.

15 Az elsőfokú eljárásban felhozott harmadik jogalapot illetően, amelyben a fellebbező azt kifogásolta, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amikor elfogadta a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának a vitatott határozatban adott értelmezését, a Törvényszék a megtámadott ítélet 112. és 113. pontjában hangsúlyozta, hogy a fellebbező által javasolt értelmezés összeegyeztethetetlen e rendelkezés szövegével, valamint annak hatályával, és ezért el kell utasítani e jogalapot.

16 E megállapítások következményeként a Törvényszék a fellebbező által az elsőfokú eljárásban másodlagosan felhozott, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdésével szembeni jogellenességi kifogásra vonatkozó negyedik jogalapot is elutasította a többi kereseti kérelemmel együtt, következésképpen pedig teljes egészében elutasította a keresetet (a megtámadott ítélet 123–132. pontja).

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

17 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– az előtte lévő teljes iratanyag alapján semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a fellebbezőt korábban megillető, a külföldi munkavégzési támogatásra és utazási költségtérítésre való jogosultság 2017. december 1-jei hatállyal történő visszaállítására, valamint a 2017. december 1. és a fellebbező korábbi jogosultsága visszaállításának időpontja között ki nem fizetett juttatások kamatokkal növelt összegére való jogosultságának visszaállítására;

– kötelezze a Bizottságot a fellebbező részéről a Bíróság és a Törvényszék előtt felmerült költségek viselésére.

18 A Bizottság és az Európai Unió Tanácsa azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

19 Kérelmei alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik. Az első fellebbezési jogalap a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának téves értelmezésén alapul. A második fellebbezési jogalap a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának a Törvényszék általi alkalmazásából eredő indokolatlan hátrányos megkülönböztetésen alapul.

Az első, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának téves értelmezésére alapított jogalapról

A felek érvei

20 A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésekor, amikor úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés lehetővé, illetve kötelezővé teszi a tisztviselő külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságának megszüntetését, amennyiben megszerezte az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, legalábbis ha az alkalmazási helye szerinti állam nem változott.

21 A fellebbező először is arra hivatkozik, hogy teljes mértékben egyetért a megtámadott ítélet 47–50. pontjában a Törvényszék által kifejtett érveléssel a külföldi munkavégzési támogatás célja tekintetében, amely abban áll, hogy ellentételezze azon hátrányokat és terheket, amelyek a tisztviselőt az alkalmazási helye szerinti állam és a származási helye szerinti állam közötti távolság miatt érik.

22 Annak szükségessége nyilvánvaló, hogy a tisztviselő számára a teljes szakmai pályafutása során ellentételezést biztosítsanak abban az államban, amelyben munkába állt, mivel a költségeket és a hátrányokat nem szünteti meg az sem, ha e tisztviselő a teljes szakmai pályafutása során külföldön tartózkodott, és különböző típusú kapcsolatokat alakított ki az alkalmazási helye szerinti állammal. Sőt mi több, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 47. pontjában rámutatott, e költségek és hátrányok még súlyosbodhatnak is.

23 A fellebbező szerint az érintett tisztviselő felvételekor a származási helyének minősülő állam és a külföldi munkavégzési támogatás fizetésére való jogosultság közötti kapcsolat magyarázza, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja egyrészt miért kizárólag a tisztviselő szolgálatba lépését megelőző időszakokra összpontosít, nem pedig azokra az eseményekre, amelyek e szolgálatba lépés után következhetnek be, másrészt hogy miért használja a „nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai” az alkalmazási helyük szerinti államnak kifejezésben a jelen időt, ami azt jelenti, hogy a tisztviselőnek a szolgálatba lépés időpontjában meglévő állampolgárságát kell figyelembe venni.

24 A megtámadott ítéletben a téves jogalkalmazás abból ered, hogy a Törvényszék az érvelésében olyan eredményre jutott, amely összeegyeztethetetlen a külföldi munkavégzési támogatás létrehozásának a megtámadott ítélet 47–50. pontjában kifejtett okaival, ugyanis e támogatást az érintett tisztviselő szolgálatba lépésének időpontjában fennálló körülmények alapján kell megítélni, és a támogatás kifizetésére való jogosultság ezt követően nem vonható vissza, hacsak az érintett meg nem változtatja meg az alkalmazási helye szerinti államot.

25 A Törvényszék egyébként a megtámadott ítélet 36. és 50. pontjában elismerte, hogy az érintett tisztviselőnek a szolgálatba lépését követően az alkalmazási helye szerinti államba való beilleszkedése nem érinti a külföldi munkavégzési támogatás kifizetéséhez való jogot.

26 A fellebbező szerint – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában megállapított – az uniós jogalkotó szándékosan nem tért ki az érintett tisztviselő állampolgárságának a felvételét követő változása kérdésére. Márpedig szerinte a külföldi munkavégzési támogatás létrehozásának okára tekintettel ebből az az egyetlen következtetés vonható le, hogy az új állampolgárságnak az érintett szolgálatba lépését követő megszerzése nem indokolhatja a külföldi munkavégzési támogatás folyósításához való jog megtagadását, ha az érintett kezdetben megfelelt az előírt feltételeknek.

27 Ezt az értelmezést ezenkívül megerősíti a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 49. pontjában szereplő azon megállapítása is, amely szerint a külföldi munkavégzési támogatás célja a lehető legszélesebb földrajzi alapon történő felvétel ösztönzése. E juttatás ennélfogva nem vizsgálható felül az érintett szolgálatba lépését követően.

28 A fellebbező a válaszban a megtámadott ítélet 85. pontjában használt „fikció” kifejezésre hivatkozva hozzáteszi, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy elkerülendő az ilyen „fikció” alkalmazása, amely abban áll, hogy a tisztviselő állampolgárságának megváltozását úgy kell tekinteni, mintha a szolgálatba lépésének időpontjára visszamenőlegesen bekövetkezett volna. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése elfogadásának időpontjában az uniós jogalkotó tökéletesen tisztában volt a kettős állampolgársággal, illetve új állampolgárság megszerzésével járó helyzetekkel. Nem írta elő azonban kifejezetten, hogy ilyen körülmények között vissza kellene vonni a külföldi munkavégzési támogatás kifizetéséhez való jogot.

29 Ezenkívül a fellebbező úgy véli, hogy ha a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kritériumok az érintett tisztviselő szolgálatba lépését követően alkalmazandók volnának, akkor figyelembe kellene venni az alkalmazási hely szerinti államban való tartózkodás időtartamát. Márpedig, amennyiben az érintett tartózkodási helyének a szolgálatba lépését követő megváltozása – a juttatás iránti igény értékelésére vonatkozó két feltétel közül fontosabb a tartózkodási hellyel kapcsolatos feltétel, míg az állampolgársági feltétel másodlagos – nem eredményezi a juttatás iránti igény újbóli értékelését, ugyanennek kellene

érvényesnek lennie az érintett állampolgárságának megváltozására is. A fellebbező szerint ahhoz, hogy egy tisztviselő szolgálatba léphessen, vagy el kellett hagynia a lakóhelye szerinti államot, vagy ott maradhatott. Így a külföldi munkavégzési támogatás folyósításához való jogosultság feltételei teljes mértékben az érintett szolgálatba lépését megelőző helyzeten alapulnak.

30 A Bizottság, amelyet a Tanács is támogat, úgy véli, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

31 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a fellebbező semmilyen kifogást nem fogalmazott meg a megtámadott ítélet 55–73. pontjában követett okfejtéssel szemben, amelynek értelmében a Törvényszék elutasította azt az érvelést, amely szerint a fellebbező az Egyesült Királyság Unióból való esetleges kilépése fényében kénytelen volt a belga honosítást kérni.

32 Ebből következik, hogy az első fellebbezési jogalap vizsgálatának abból a feltételezésből kell kiindulnia, hogy a fellebbező, aki a 2001-ben történt szolgálatba lépésekor kizárólag az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkezett, a szakmai pályafutása során 2017 novemberében önként szerezte meg az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát.

33 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése szerinti külföldi munkavégzési támogatás, amelyet többek között az érintett tisztviselő alapilletményének összege alapján számítanak ki, a tisztviselő havonta folyósított díjazásának részét képezi.

34 Az uniós közszolgálati jogban a díjazás egy ilyen elemének megszerzése nem teremthet olyan szerzett jogokat, amelyek kizárnák annak esetleges visszavonását (lásd ebben az értelemben: 1978. március 9-i Herpels kontra Bizottság ítélet, 54/77, EU:C:1978:45, 39. pont). Ennélfogva a Törvényszék – egyébként anélkül, hogy ezt a fellebbező vitatta volna – helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 38. pontjában, hogy a személyzeti szabályzat rendelkezéseiből, különösen a VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdéséből egyáltalán nem következik, hogy a külföldi munkavégzési támogatás kifizetéséhez való jogosultság megszerzése szerzett jog lenne.

35 A Törvényszék a megtámadott ítélet 37. pontjában szintén helyesen jutott arra a következtetésre a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott ítélet alapján, hogy mivel a külföldi munkavégzési támogatást havonta fizetik, az adminisztráció azt nem tudja továbbra is folyósítani, ha olyan esemény következik be, amely lényegesen megváltoztatja a támogatásban részesülő személy helyzetét, mivel ez az esemény befolyásolja az e támogatás kifizetéséhez való jog megszerzésének feltételeit.

36 A fellebbező mindazonáltal – anélkül, hogy e megállapítás helyességét formálisan kifogásolná – azt állítja, hogy a Törvényszék tévedett, amikor úgy vélte, hogy a tisztviselő által az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának a szakmai pályafutása során történő megszerzése befolyásolja a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság megszerzésének a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltételeit. A fellebbező szerint e feltételeknek – az érintett alkalmazási helye szerinti állam megváltozásának esetét kivéve – kizárólag az érintett szolgálatba lépése előtt kell teljesülniük.

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani azon tisztviselők részére, akik e rendelkezés első franciabekezdése értelmében „nem állampolgárai, és

soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található”, a második franciabekezdése szerint pedig „akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén”.

38 Tekintettel a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövegére, a külföldi munkavégzési támogatásra csak azok a tisztviselők jogosultak, akik megfelelnek az említett rendelkezésben meghatározott két együttes negatív feltételnek (2021. július 6-i Karpeta-Kovalyova kontra Bizottság végzés, C-717/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:542, 11. pont), amelyek közül az első, az említett rendelkezés első franciabekezdésében foglalt követelmény azt követeli meg, hogy a tisztviselő nem rendelkezik és soha nem is rendelkezett annak az államnak az állampolgárságával, amelynek területén az alkalmazási helye található.

39 Ha azt a feltételt, amely szerint az érintett tisztviselő az alkalmazási helye szerinti államnak „nem állampolgára, és soha nem is volt állampolgára”, kizárólag az érintett szolgálatba lépésének időpontjában kellene értékelni – amint azt a fellebbező állítja –, és nem a teljes szakmai pályafutása alatt, e rendelkezést – amelyben a kijelentő mód jelen időben szerepel, és amely e tisztviselő havi rendszeres díjazásának egyik elemére vonatkozik – szükségszerűen másként kellett volna megfogalmazni, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 45. pontjában helyesen rámutatott.

40 Az említett rendelkezés szövege így nem korlátozódna arra, hogy az érdekelt „szolgálatba lépésének” időpontjára kizárólag a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazására vonatkozó második, szintén negatív feltétel értékelése céljából hivatkozzon, vagyis annak értékelése céljából, hogy az érintett az ezen időpontot megelőző hat hónappal záródó „ötéves időszakban” nem rendelkezett lakóhellyel, illetve nem folytatott szakmai tevékenységet az alkalmazási helye szerinti állam területén. Ellenkezőleg, az első feltétel teljesülésének vizsgálata céljából – amely szerint az érintett tisztviselő nem rendelkezhet az említett állam állampolgárságával – elkerülhetetlenül ugyanezen időpontra hivatkozott volna.

41 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke többi rendelkezésének megfogalmazása, valamint e cikk rendszere azon elemzést támogatja, miszerint ez az első feltétel, amely az alkalmazási hely szerinti állam állampolgárságának hiányára vonatkozik, nem korlátozódik arra az állampolgárságra, amellyel az érintett tisztviselő a szolgálatba lépése előtt rendelkezett.

42 Egyrészt ugyanis az említett melléklet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a külföldi munkavégzési támogatásra az a tisztviselő is jogosult, aki „azon állam állampolgára vagy volt állampolgára, amelynek területén alkalmazzák”, és az említett rendelkezés egyéb feltételeinek megfelel. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az említett melléklet 4. cikkének (2) bekezdése szerinti külföldi tartózkodási támogatást azon tisztviselő részére nyújtják, aki „nem állampolgára és soha nem volt állampolgára annak az államnak, amelynek területén alkalmazzák”, és aki nem felel meg a külföldi munkavégzési támogatásban való részesüléshez előírt egyéb feltételeknek. Így e rendelkezések egyike sem utal arra, hogy az érintett tisztviselő alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának fennállására vagy hiányára vonatkozó feltétel kizárólag e tisztviselőnek az uniós intézményeknél való szolgálatba lépése időpontjában fennálló állampolgárságára vonatkozik.

43 Másrészt, ami a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének rendszerét illeti, meg kell állapítani, hogy e melléklet 4. cikkének (3) bekezdése értelmében azt a tisztviselőt, aki házasságkötéssel, az arról való lemondás lehetősége nélkül, automatikusan megszerezte azon

állam állampolgárságát, amelynek területén alkalmazási helye található, „az (1) bekezdés a) pontja első franciabekezdésének hatálya alá tartozó tisztviselőként kell kezelni”. A 4. cikk e (3) bekezdése, amelyet az 1975. február 20-i Airola kontra Bizottság ítéletet (21/74, EU:C:1975:24), valamint az 1975. február 20-i Van den Broeck kontra Bizottság ítéletet (37/74, EU:C:1975:25) követően illesztettek be a személyzeti szabályzatba, ily módon semlegesíti a tisztviselő alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának házasság révén történő automatikus megszerzésének joghatásait, amennyiben a tisztviselő arról nem mondhat le.

44 Márpedig a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (3) bekezdését megfosztaná hatékony érvényesüléstől, ha az ott hivatkozott rendelkezésnek kizárólag az érintett tisztviselő alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának a tisztviselő szolgálatba lépése előtti megszerzésére kellene vonatkoznia. Mivel az említett melléklet 4. cikke (3) bekezdésének célja a hátrányos megkülönböztetés tilalmának biztosítása érdekében annak megakadályozása, hogy az adminisztráció megfossza a tisztviselőt a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságától, miután az alkalmazási hely szerinti állam állampolgárságát házasság útján szerezte meg az arról való lemondás lehetősége nélkül, ezt a rendelkezést – a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első franciabekezdéséhez hasonlóan, amelyre a rendelkezés utal – akkor is alkalmazni kell, ha az állampolgárságot az érintett a szolgálatba lépését követően szerezte meg.

45 Egyébiránt a fellebbező által a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezésével szemben megfogalmazott kifogások elfogadása abban az esetben, ha az érintett tisztviselő a szolgálatba lépését követően szerzi meg az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, ahhoz vezetne, hogy e tisztviselő származási állampolgársága az egyetlen „szorosabb kapcsolatot tükröző állampolgárság”, amely értelmezést a Bíróság az 1979. december 14-i Devred kontra Bizottság ítéletben (257/78, EU:C:1979:294, 14. pont) egyértelműen elutasított.

46 Kétségtelen, hogy az érintett tisztviselő szolgálatba lépését követően az alkalmazási helye szerinti államba való beilleszkedése közömbös a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének alkalmazása szempontjából. Az is igaz, hogy – amint azt a Bíróság már több alkalommal megállapította – a külföldi munkavégzési támogatás célja azon különös költségek és hátrányok ellentételezése, amelyek a tisztviselők uniós intézményeknél történő szolgálatba lépéséből erednek, akik emiatt a lakóhelyüket kötelesek megváltoztatni (lásd ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i Magdalena Fernández kontra Bizottság ítélet, C-452/93 P, EU:C:1994:332, 20. pont; 2021. július 6-i Karpeta-Kovalyova kontra Bizottság végzés, C-717/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:542, 4. pont).

47 E megfontolások azonban nem jelentik azt, hogy egy adott feltétel alkalmazása során szükségszerűen figyelmen kívül kell hagyni az érintett tisztviselő szolgálatba lépését követően bekövetkező olyan eseményeket, mint az állampolgárság megváltozása, még akkor sem, ha az érintett tisztviselő állampolgárságára vonatkozó feltétel csak másodlagos jelleggel szerepel (lásd ebben az értelemben különösen: 1981. január 15-i Vutera kontra Bizottság ítélet, 1322/79, EU:C:1981:6, 6. pont).

48 Az is igaz, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 47. pontjában rámutatott, hogy az uniós intézményeknél történő szolgálatba lépésből eredő költségek és hátrányok fennmaradhatnak azon tisztviselők számára, akik – a fellebbezőhöz hasonlóan – a szakmai pályafutásuk során önként szerezték meg az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát.

49 A személyzeti szabályzat azonban nem hagyja figyelmen kívül az ilyen helyzetet, mivel a külföldi munkavégzési támogatás nem veszik el automatikusan a jövőre nézve. Az érintett tisztviselő személyes helyzetének az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságának megszerzése révén okozott jelentős megváltozása ellenére ugyanis a személyzeti szabályzat lehetővé teszi e tisztviselő számára, hogy bizonyos feltételek mellett fenntartsa az ilyen támogatásban való részesülést, mégpedig nem a VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja, hanem a 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján.

50 Igaz ugyan, hogy – miként azt a fellebbező állítja, és amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 76. pontjában rámutatott – a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazási feltételeit a Bíróság szigorúbban értelmezi, mint a személyzeti szabályzat 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdésében foglaltakat, azonban fontos megjegyezni, hogy a fellebbező nem kifogásolta ezt a különbséget, és azt sem, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 125–127. pontjában elutasította a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének jogellenességére vonatkozó kifogását, amelyet az elsőfokú eljárásban másodlagosan terjesztett elő.

51 Következésképpen a Törvényszék helyesen értelmezte úgy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdését, hogy az a tisztviselő, aki szolgálatba lépését követően megszerzi az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, a jövőre nézve elveszíti a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján részére megítélt külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságot, amely magában foglalja, hogy a tisztviselő e támogatás folyósításához való jogát az adminisztráció felülvizsgálja, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 52. pontjában lényegében megállapította.

52 Ebből következően az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának a Törvényszék általi alkalmazásából eredő indokolatlan hátrányos megkülönböztetésre alapított jogalapról

A felek érvei

53 A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg megfelelően az elsőfokú eljárásban előadott azon érvelését, amely szerint hátrányosan megkülönböztető a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának azon tisztviselőkre való alkalmazása, akik szolgálatba lépésüket követően megszerezték az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát.

54 A fellebbező véleménye szerint a Törvényszék nem elemezte megfelelően egyrészt az előforduló különböző helyzeteket, másrészt pedig azt a kérdést, hogy a fellebbező által megállapított hátrányos megkülönböztetés objektíve igazolható-e.

55 Tekintettel a külföldi munkavégzési támogatás céljára, a fellebbező azt állítja, hogy két, egymástól teljesen különböző tisztviselői kategóriába tartoznak a megtámadott ítélet 87., illetve 89. pontjában meghatározott azon tisztviselők, akik pályafutásuk során szerzik meg az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát, illetve azok, akik a szolgálatba lépésük időpontjában már rendelkeztek ezzel az állampolgársággal. A tisztviselők e két kategóriáját ugyanis másképp érinti a származási helyüktől való távolság.

56 Márpedig a Törvényszék az elemzésének egyetlen szakaszában sem tért ki a tisztviselők említett két kategóriájának létezésére, és nem vizsgálta meg a velük való azonos bánásmód következményeit sem. A Törvényszék egyszerűen tévesen hasonlította össze a megtámadott ítélet 87–89. pontjában a tisztviselők azon kategóriáját, akik szolgálatba lépésüket követően szerezték meg az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát, illetve azon tisztviselők kategóriáját, akik a szolgálatba lépésük előtt rendelkeztek ezen állampolgársággal.

57 Ha a Törvényszék különbséget tett volna a tisztviselők ezen két kategóriája között, akkor megállapította volna, hogy a megtámadott határozatban elfogadott „fikció” alapján ugyanúgy kezelik őket, és ugyanannak a „szigorú vélelemnek” a hatálya alá tartoznak, amely szerint a szolgálatba lépésüket megelőző tíz év során szoros kapcsolatban álltak az alkalmazási helyükkel, és amely vélelem csak annak bizonyításával cáfolható, hogy e tíz év során nem rendelkeztek szokásos tartózkodási hellyel az alkalmazási helyük szerinti államban.

58 A fellebbező szerint a megtámadott ítélet így sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel az azon kategóriába tartozó tisztviselőket, akik nem az említett tíz évet megelőzően, vagy e tíz év során szerezték meg az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát, igazságtalanul e „szigorú vélelem” hatálya alá veszi.

59 A fellebbező a válaszban hozzáteszi, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezése és alkalmazása nem vezethet egy olyan „fikcióhoz”, amely abban áll, hogy az érintett tisztviselő állampolgárságának megváltozását úgy kell tekinteni, mintha az érintett szolgálatba lépésének időpontjára visszamenőlegesen bekövetkezett volna. Egy ilyen megközelítésnek nem lenne értelme, mivel eszerint a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság megadása szempontjából azt kellene ellenőrizni, hogy a tisztviselő ugyanezen tíz év során megszakított-e minden kapcsolatot azzal az állammal, amelynek nem volt állampolgára. Márpedig egy nem létező kapcsolat *per definitionem* nem szakítható meg.

60 Ráadásul ez a „fikció” a „kategóriák közti áthelyezéssel” jár. Másként fogalmazva, a fellebbezőnek az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó érvelésére válaszul a Törvényszék a Bizottsághoz hasonlóan „a fellebbezőt az egyik kategóriából egy másikba helyezte át”. Márpedig a fellebbező szerint a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó egyetlen kifogásnak sem lehetne soha helyt adni, ha az érintett kategóriák közötti eltérő bánásmód megszüntetése érdekében a kategorizálás fiktív módon módosítható lenne, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítéletben tette.

61 A fellebbező véleménye szerint az így megmutatkozó eltérő bánásmód nem igazolható a külföldi munkavégzési támogatás kifizetéséhez való jog megszerzése mögött meghúzódó céllal, még akkor sem, ha e célra a megtámadott ítélet 47–50. pontja helyesen emlékeztetett.

62 E tekintetben nincs jelentősége annak a ténynek, hogy – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 86. pontjában rámutatott – a külföldi munkavégzési támogatást a szolgálati jogviszony teljes időtartama alatt folyósítani kell. Anélkül, hogy vitatná ezen állítás pontosságát, a fellebbező azt állítja, hogy különbséget kell tenni a személyzeti szabályzat szerinti előny igénybevétele és az előnyt keletkeztető jogalap között. Mivel a külföldi munkavégzési támogatás kifizetéséhez való jogot az érintett tisztviselő szolgálatba lépését megelőző időszakban fennálló körülmények alapján állapították meg, a hátrányos megkülönböztetés ezen időszak értékeléséből, valamint az e támogatás folyósítására való jogosultság megtagadásáról szóló határozatból ered. A megtámadott ítélet 86. pontja egyébiránt nem egyeztethető össze különösen az említett ítélet 47. pontjában tett

azon állítással, amely szerint az említett támogatást annak ellentételezéseként nyújtják, hogy az érintett elhagyja a származási helyét, amely körülmény az érintett tisztviselő szakmai pályafutása során mindvégig fennállt.

63 A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogás vizsgálata során a külföldi munkavégzési támogatás célját nem elemezte. Ezen túlmenően az uniós intézmények által közölt statisztikáknak a megtámadott ítélet 93–97. pontjában elvégzett vizsgálata e tekintetben jogi szempontból nem releváns.

64 A Törvényszék tévedett akkor is, amikor nem alkalmazta a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (5) bekezdését, és következésképpen azt állapította meg, hogy a Bizottság nem volt köteles indokolni az eltérő bánásmódot.

65 A Bizottság és a Tanács úgy véli, hogy a második jogalapot el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

66 Meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak ez a különbségtétel objektív módon nem igazolható (2021. március 25-i Alvarez y Bejarano és társai kontra Bizottság ítélet, C-517/19 P és C-518/19 P, EU:C:2021:240, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a külföldi munkavégzési támogatást folyósítani kell „az olyan tisztviselők részére, akik azon állam állampolgárai vagy volt állampolgárai, amelynek területén alkalmazzák őket, de akiknek a szolgálatba lépésük napjával záródó 10 éves időtartam alatt lakóhelyük, valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásától eltérő okból az adott állam európai területén kívül volt”.

68 Következésképpen, amennyiben a tisztviselő az alkalmazási helye szerinti állam „állampolgára vagy volt állampolgára”, a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság érdekében meg kell felelnie a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltételeknek.

69 Kétségtelen, hogy olyan tisztviselő esetében, aki – a fellebbezőhöz hasonlóan – a szakmai pályafutása során önként szerezte meg az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, e feltételek alkalmazása annak ellenőrzésére irányul – amint azt a fellebbező helyesen jelzi –, hogy az érintett szokásos tartózkodási helye a szolgálatba lépését megelőző 10 éves időtartam alatt ezen állam európai területén kívül volt-e.

70 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése ugyanis semmilyen más olyan helyzetet nem ír elő, amelyben az a tisztviselő, aki az alkalmazási helye szerinti állam állampolgára vagy volt állampolgára, e rendelkezés b) pontja értelmében a külföldi munkavégzési támogatás folyósítására jogosult.

71 Ennek megfelelően egyrészt – a jelen ítélet 50. pontjában foglaltak szerint – a fellebbező nem vitatja a megtámadott ítélet 76. pontjában foglalt azon megállapítást, hogy az olyan tisztviselők esetében, akik az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárai, a külföldi munkavégzési

támogatásra való jogosultság elvesztéséhez vagy annak megtagadásához az a körülmény is elegendő, hogy a „tízéves referencia-időszak” során – még ha nagyon rövid időtartamra is – ott szokásos lakóhelyet tartottak fenn vagy létesítettek.

72 Másrészt pontosítani kell, hogy az e támogatásban való részesüléshez való jogának értékelése céljából a fellebbezőt csak attól az időponttól kezdve tekintették az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságával rendelkező tisztviselőnek, amikor önként megszerezte ezt az állampolgárságot, nem pedig az ezen időpontot megelőző hatállyal.

73 A fellebbező azonban azt állítja, hogy még az említett időponttól kezdődően is objektíve eltérő helyzetben van azon tisztviselő helyzetéhez képest, aki már a szolgálatba lépése előtt is az alkalmazási helye szerinti állam állampolgára, mivel a fellebbező származási helye továbbra is Skóciában van.

74 Ez az érvelés figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy míg a személyzeti szabályzat VII. melléklete 7. cikkének (4) bekezdése szerint az érintett tisztviselő származási helyét a kinevezése időpontjában rögzítik, és ez a hely a tisztviselő szolgálati ideje alatt csak kivételesen, az érintett tisztviselő kellően indokolt kérelmére változtatható meg, addig a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság megadása más feltételekhez kötött, és ezt a jogosultságot a tisztviselő kérelmétől függetlenül – az érintett tisztviselő szolgálatba lépését követően a körülményekben bekövetkező lényeges változás esetén – az adminisztráció felülvizsgálja.

75 Következésképpen a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazása keretében a személyzeti szabályzatnak a származási hely rögzítésére és módosítására vonatkozó rendelkezései nem relevánsak a fellebbező, és azon másik tisztviselő helyzetének objektív megkülönböztetése szempontjából, aki a szolgálatba lépése előtt az alkalmazási helye szerinti állam állampolgára, vagy volt állampolgára.

76 Ebből következően, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. pontjában lényegében megállapította, a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságának értékelése céljából a tisztviselők egyetlen olyan kategóriája, amellyel a fellebbező a belga honosítását követően objektíven összehasonlítható, a belga állampolgársággal rendelkező tisztviselők kategóriája.

77 Ugyanis, ha a fellebbezőt az alkalmazási helye szerinti államban történt honosítását követően továbbra is azon tisztviselőkhöz hasonlítanák, akik a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első franciabekezdése értelmében nem állampolgárai és soha nem is voltak ezen állam állampolgárai, az e VII. melléklet 4. cikkében meghatározott konkrét kategóriák, köztük az említett melléklet 4. cikkének (3) bekezdésében szereplő kategória figyelmen kívül hagyását jelentené.

78 A fellebbező helyzete végső soron egy olyan tisztviselő helyzetéhez hasonlítható, aki önként úgy döntött, hogy megtartja az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, amelyet az ezen állam állampolgárával kötött házassága következtében automatikusan megszerzett, bár lehetősége lett volna arra, hogy ezen állampolgárságról lemondjon, ami e tisztviselő tekintetében a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott feltételek alkalmazását eredményezi (lásd ebben az értelemben: 1979. december 14-i Devred kontra Bizottság ítélet, 257/78, EU:C:1979:294, 12. és 14. pont).

79 Következésképpen attól az időponttól kezdve, amikor a fellebbező a belga állampolgárságot megszerezte, a helyzetére a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontja alkalmazásának mellőzése azt eredményezné, hogy a fellebbezőt objektív indokolás nélkül kedvezőbb bánásmódban részesítenék, mint azokat a tisztviselőket, akik önként döntöttek úgy, hogy megtartják az alkalmazási helyük szerinti állam állampolgárságát, amelyet házasságkötés útján automatikusan megszereztek, bár lehetőségük volt lemondani arról, vagy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. pontjában megállapította – mint azokat a születésüktől fogva belga állampolgárokat, akik az Unió valamely belgiumi székhelyű intézményében léptek hivatalba, és akiknek az említett rendelkezésben előírt szigorú feltételeknek kellett eleget tenniük ahhoz, hogy a teljes szakmai pályafutásuk alatt részesülhessenek a külföldi munkavégzési támogatásban.

80 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezőhöz hasonló helyzetben lévő tisztviselő személyes helyzetének a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján azt követően történő felülvizsgálata, hogy az érintett megszerezte az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, nem vonja maga után automatikusan a külföldi munkavégzési támogatáshoz való jogának a jövőre nézve történő megtagadását. Az ilyen felülvizsgálatot követően ugyanis e tisztviselő csak abban az esetben nem kapja tovább ezt a támogatást, ha megállapítást nyer, hogy a szolgálatba lépését megelőző tízéves időszakban a szokásos tartózkodási helye ezen állam európai területén volt.

81 Márpedig, bár a fellebbező az eljárás során soha nem állította, hogy a „tízéves referencia-időszak” legalább egy részében ne Belgiumban lett volna a szokásos tartózkodási helye, úgy tűnik, hogy a személyzeti szabályzat VII. mellékletében a 4. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott második feltételnek általában könnyebben megfelel egy olyan tisztviselő, akit a szakmai pályafutása során honosítottak, mint egy olyan tisztviselő, aki születése óta az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságával rendelkezik, vagy azt szolgálati jogviszonyának megkezdése előtt szerezte meg, és akiről feltételezhető, hogy többszörösen szoros kapcsolatban állt ezzel az állammal.

82 Következésképpen a Törvényszék nem sértette meg az egyenlő bánásmód elvét, amikor a megtámadott ítélet 97. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy a fellebbezőnek ahhoz, hogy a külföldi munkavégzési támogatásban attól az időponttól kezdve is részesüljön, amikor önkéntesen megszerezte az alkalmazási helye szerinti állam állampolgárságát, meg kellett volna felelnie a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételeknek.

83 Ebből következik, hogy a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

84 A fenti megfontolások összességére tekintettel, mivel a fellebbezés alátámasztására felhozott egyik jogalapnak sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

85 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

86 Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

87 A jelen ügyben a fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

88 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (4) bekezdése értelmében, ha nem az elsőfokú eljárásban beavatkozó fél terjesztette elő a fellebbezést, az elsőfokú eljárásban beavatkozó felet csak akkor lehet a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére kötelezni, ha részt vett a Bíróság előtti eljárás írásbeli vagy szóbeli szakaszában. Ha e fél válaszbeadvány benyújtásával részt vesz az eljárásban vagy a tárgyaláson, a Bíróság dönthet úgy, hogy e fél maga viseli saját költségeit.

89 A jelen ügyben a Tanács, aki beavatkozó félként vett részt az elsőfokú eljárásban, részt vett a Bíróság előtti eljárásban, anélkül hogy fellebbezést terjesztett volna elő, ezért úgy kell határozni, hogy maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Colin Brownt kötelezi a saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) Az Európai Unió Tanácsa maga viseli a saját költségeit.

Aláírások